

А серце

Людина і її справа

належить лісу

... Ліс. Для нього він має свій особливий зміст. Рано-навесні, коли тали сніги, він біг на узлісся подивитися-поглянути, як весна іде. Бо казали бабуся, що ота красна пора саме через лісок йде до них у село. Як сяде на полі перепочити, то й слід залишиться: чисту, чорну землю-проталину видно. А ще він любив, як цвіте в'яз, і чорно-червоні жучки, яких називали "пожарниками", вилітали, сповіщаючи про літо. Ось тоді вже дозволяли дітям босоніж бігати по окозці.

Ставши дорослим, Мефодій Воробей вибрав спеціальність найпочеснішу у селі, – став механізатором. Хвалили його люди і керівництво. Та доля диктує свою волю. Так сталося, що змушений був перейти на легший труд через зір.

Йому доручили ліс. Як і скрізь, і в лісі він навів "гвардійський" порядок. Старшим і молодим лісничим підкидав свої ідеї щодо захисту і примноження зеленого друга. Бо Мефодій Корнійович не просто лісник. На своїй ділянці він знає, де гнізяться чорні бусли, соколи-очеретники, сови-пушки, де лежить тропа лосів. І дуже бідкався, що позаторік за колейкою браконьєри убили таке ніжне лісове створіння. А ще він для себе веде фенологічний календар: яка погода того чи іншого дня, які дерева першими розцвіли, які птахи прилетіли... А це все – досвід. Народний і мудрий.

Та найбільше його серце належить зеленому другу – смарагдовому лісу. Особливо сосновому, вічнозеленому. Мріяв Мефодій Корнійович передати справу і любов свою до лісу сину, та подарувала йому доля три доньки... Але й вони люблять ліс, хоч кожна має свій фах і своє уподобання.

Галина ТЕТЕНЬВА.

На знімку:
Мефодій ВОРОБЕЙ завжди при ділі.
Фото Сергія Дуляницького.